
Zrádné vody

Elizabeth Lowell

Ve chvíli, kdy Kate Donnellyová uslyšela v telefonu bratrův rozjařený hlas, litovala, že nezapnula hlasovou schránku. Milovala Larryho, bohužel dnes pro něho neměla dobré zprávy. A navíc ji mučil strach.

„Chceš říct, že je všechno v pořádku, vid’?“ spustila.

„Kdybys tady byla, pak jo.“

„Ne,“ pokračovala ostřeji, než měla v úmyslu, „zrovna jsem dokončila práci s jedním velice nervózním majitelem galerie.“

„No vidíš, potřebuješ si oddechnout pod blankytnou oblohou na bílých plážích u teplého moře a –“

„Nepotřebuju.“ Kate zamrazilo. Tropický ráj na ostrůvku St. Vincent byl příčinou jejích zlých snů.

„No tak, Kate,“ naléhal Larry. „Musíš se z toho dostat. Stalo se to před patnácti lety...“

„Tys u toho nebyl. Já ano,“ odsekla.

„Přisahám, že nebudeš muset na moře.“

A neutopím se.

Kate se několikrát zhluboka nadechla a mlčky naslouchala bratrovým prosbám. Jeho ujišťování pomalu pronikalo do mysli hlouběji a potlačilo děsivé vzpomínky na smrt rodičů. Přestala zírat z okna na město ponořené do vlhkého smogu a poslouchala Larryho hlas, přerušovaný praskáním v satelitním spojení.

„Jsme v bezvýhodné situaci, a pokud nepřijedeš, můžeme celý podnik zabalit.“

„V bezvýhodné situaci? Účetní doklady přišly před dvěma dny a ještě jsem je nestačila ani seřadit. Jsem celé dny v práci. Ty plesnivé krabice plné účtenek a nákupních seznamů se vlastně ani nedají nazvat doklady, Larry.“

„Já vím a omlouvám se. Zabralo mi spoustu času dát je vůbec dohromady. Víš, že papírování a čísla mi nic neříkají.“

„Jsi zodpovědný za celou záchrannou akci, což znamená, že řádně vedeš účetnictví, nebo si na to někoho najmeš.“

„Po tvém odjezdu jsem se na to vykašlal a sama víš, že děda účty a uzávěrky nenávidí. Umím jen to, co jsem pochytil od tebe. Jsem potápěč, ne podnikatel.“

Kate zavřela oči. Objevil se před ní malebný ostrůvek uprostřed tyrkysové modrého Karibského moře. „Tvůj nezáměr o vedení účetnictví jsem pochopila už v deseti letech, proto jsem vzala odpovědnost za *Moon Rose Limited* na sebe.“ Rodinný podnik na záchranu podmořských pokladů nijak zvlášť nevynášel, tak akorát na živobytí.

„Jsem ti za to vděčný. Právě proto tě potřebujeme, ségro. Jestli nám nepomůžeš, končíme a dědu to zabije.“

Kate cítila, že se dveře pasti zavírají. Jako by bezmocně klesala na mořské dno. Do konce života by se nevypořádala s výčitkami, že rodinný podnik zkrachoval jen proto, že nedokázala překonat strach z návratu na místo dávné tragédie.

Taktak přežívám. Útěk nic nevyřešil, možná ty noční můry zmizí, když zvednu hlavu z písku a překonám strach. V Jižní Karolíně mě nic nedrží – nemám v bytě ani kytky. A koneckonců jsem si slíbila dovolenou.

Otřásla se. Pobyť na St. Vincentu neviděla jako dovolenou. Dennodenně si bude připomínat, před čím celých patnáct let dospělého života marně utíkala. Dospělé já naléhalo, že se musí s tragédií vyrovnat, desetileté děvče v ní při vzpomínkách vzlykalo hrůzou.

Do velkých oken bytu vysoko nad městem nemilosrdně pražilo zapadající slunce, kdežto v Kateině duši vládly stíny.

„Snad sis našla aspoň chvíli na přečtení smlouvy,“ vytrhl Larry sestru ze zamyšlení.

„To ano. Neměl jsi ji podepisovat.“ V té chvíli už cítila, že ztrácí sílu vzdorovat, ale nemínila se úplně vzdát.

„Žebráci si nevybírají. Buď Britům ten údajně španělský vrak najdeme a vyzvedneme poklady, nebo firma skončí a *Golden Bough* prodáme.“

„To by dědu zničilo,“ povzdechla si Kate sklesle. „Larry, já vedu účetnictví malým firmám a nedokážu zázraky. Měl ses ozvat dřív, už před podpisem smlouvy.“

„Pokoušeli jsme se tě kontaktovat, jenže jsi zrovna někde v Yukonu učila domorodé řezbáře podnikat. Po téhle zkušenosti bude pro tebe práce pro rodinnou firmu zábava. Prosím, Kate... Jsi naše poslední naděje.“

Kate zavřela oči vzpírala se něčemu, o čem předem věděla, že přijde. „Naděje? Jsi optimista, Larry. Schválili vám provozní zálohu?“

„Ještě ne. Britové sem posílají nějakého nadšence, učtaře C. Holdena vyhodnotit, zda se vůbec vyplatí nalít do projektu další prachy. A blíží se bouřková sezona.“

Kate zamrazilo. „Bouři na St. Vincentu jsem zažila na vlastní kůži,“ pronesla stroze.

„No, takže chápeš. Jsme pod příšerným tlakem. Tobě se jistě podaří toho Holdena přesvědčit, že firma šlape. Vyznáš se v číslech jako nikdo jiný.“

„Larry...“

„Myslím to vážně. Jsi skvělá účetní, Kate.“

Past sklapla. „Kdy se ten člověk objeví?“

„Zítra. Tvůj let jsem načasoval stejně, takže po příletu ho budeš moct rovnou ubytovat ve srubu, který jsme si na začátku akce pronajali. Setkám se tam s vámi a odvezu Holdena na *Golden Bough*. Jestli tě stále pronásleduje strach z vody, můžeš celou dobu zůstat na pobřeží.“

Strach... Jak slabý výraz pro stav hrůzy, při němž ji polévá ledový pot.

„Tak dobrá,“ souhlasila rychle z obavy, že by ji v příštím okamžiku mohla opustit odvaha, „přemluvil jsi mě, ale odmítám spát na lodi.“

„Vřelé díky, ségro! Jasně, zabydlíš se v domku. Na lodi stejně není volno, když jsme teď rozšířili posádku. Požádám někoho, aby zásobil lednici jídlem...“

Kate už neposlouchala. Ulevilo se jí, že nebude muset trávit čas na palubě čehokoli, co se pohybuje na vodě – nebo v případě rodinného podniku klesá ke dnu. Po zběžném prolístování dokladů si nedělala naději, že by se ho podařilo zachránit. Účet vyluxovaly výplaty, zásoby kyslíku, jídlo a pohonné hmoty, údržba, splátky úvěru a tisíce dalších výdajů. Tři generace Donnellyových riskovaly životy a lily peníze do jednadvacetimetového požirače jménem *Golden Bough*. Loď byla až do oné tragické noci Kateiným domovem.

Nemysli na to, kárala se v duchu. Už jsi Larrymu slíbila, že pomůžeš – však mu bylo znát na hlase, že mu ze srdce spadl obrovský kámen.

„... a tvým úkolem bude krýt rodině záda před dotěrnými Brity. Dokážeš s čísly hotové zázraky.“

Kate se chystala protestovat, nadšený bratr ji však nepustil ke slovu. Jeho chválu poslouchala napůl ucha, nakonec byla ráda, že překonal poraženec-kou náladu. Uvažovala, jak asi vypadá ten pronajatý domek – nebo srub – na pobřeží. Děda Donnelly nerad investoval do čehokoli na pevnině.

„Nemíním se potápět,“ využila pauzy, když se Larry nadechoval.

„Nemusíš ani na palubu, když nebudeš chtít. Hergot, ségro, ale jestli navlečeš neopren, nezbude ti čas na účetnictví a skončíme v hajzlu.“

„Kdybys viděl čísla, pochopil bys, že tam už jsme.“

„Ani tak ti nedovolím jít do vody.“

„Fajn. Nějakou dobu tam zůstanu, ale nanejvýš dva týdny... možná tři.“

„Jsi ta nejbáječnější ségra. Rezervoval jsem ti letenku na zítřek na devět. Před letištěm najdeš zaparkovaný pickup s popisem cesty ke srubu. Má vlastní molo, takže je snadné nastoupit do člunu nebo z něj vystoupit.“

Kate se zamyšleně dívala na telefon. Když si brácha dal práci zařídit vše do detailu, pak je skutečně v úzkých.

„Tak šťastný let a zítra se uvidíme. Moc se na tebe těším,“ doslova zazpíval Larry, a než mohla Kate něco říct, případně změnit rozhodnutí, ukončil hovor.

Larry a děda Donnelly si byli v mnohém podobní. Děda pátral po podmořských pokladech celá desetiletí a nabyl oprávněné sebevědomí. Larrymu přálo štěstí spíš v kartách.

Je smutné, že rodiče už nemůžou sdílet radost z nových nálezů.

Kate zabouchla dveře za trýznivými vzpomínkami, nemá čas se v nich utápět. Nejprve ověří, zda Larry skutečně rezervoval letenku. Jistě to měl v plánu, ale vidina dobrodružství v mořských hlubinách snadno přehlušila myšlenky na jiné povinnosti.

Letenku měla připravenou v rezervační kanceláři.

Úniková cesta se zavřela. Zhluboka dýchej a uklidni se.

Chvilí tupě hleděla do prázdna, ale nakonec se zvedla a šla balit. Ani při tom nepřemýšlela, byla zvyklá cestovat a v kufru měla stále připravené základní potřeby. Jen pracovní kostýmek vyměnila za šortky, přihodila plavky, dlouhé lehké kalhoty, nějaké blůzky, klobouk a opalovací krém. Tentokrát nemíří za drobnými podnikateli, aby je vytáhla z finančních malérů.

Zaklapla kufr a upřela zachmuřený zrak na dvě krabice „účetní dokumentace“ doručené před dvěma dny. Co se týká vedení účetnictví, povýšil Larry

striktní zásady na jistý druh umění. V případě, že se někdo rozhodne zkontrolovat výdaje, nezbude mu než nejdřív několik dnů třídit doklady.

Na tom vlastně už nezáleží. Nedávno podepsanou smlouvou si rodinná společnost Moon Rose Limited podřezala větev. I kdyby objevili nejbohatší galériu na světě, vyzvednutý poklad shrábnou Britové. Donnellyovým uhradí náklady a přidají tři procenta z čistého zisku. Některé předměty případnou muzeím, čímž se zisk z nálezů pochopitelně sníží.

Katy nechápala, jak mohl Larry podepsat tak nevýhodný kontrakt.

Při úklidu bytu – nerada se totiž vracela do nepořádku – uvažovala, jak rodině pomoci. Po koupeli nastavila budík a sotva položila hlavu na polštář, propadla se do živých snů.

Tyrkysové moře jiskřilo pod slunečnou oblohou a loď se líně houpala na vlnách omývajících bělostnou pláž. Rodiče se připravovali k ponoru. Dobírali si jeden druhého, naposled kontrolovali potápěčskou výstroj... Najednou se smích proměnil v bezmocný křik, když se obou zmocnila neviditelná ruka zrádného oceánu a nemilosrdně je táhla ke dnu. NE, NE... Kate k nim marně vztahovala ruce.

Probrala se zalitá ledovým potem a se sevřeným hrdlem, srdce jí divoce bušilo, že se nemohla ani nadechnout. Ohlušovalo ji pronikavé řinčení budíku.

Byl to sen – pouze další noční můra.

Už si na ně měla zvyknout. Od oné strašlivé noci, kdy nemohla zachránit tonoucí rodiče, neprožila jedinou klidnou noc.

Noční potápění je nebezpečné.

A nyní souhlasila s návratem do míst, kde před patnácti lety totálně selhala...